

Sygn. akt II AKa 165/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Żelazowski

Sędziowie: SA Małgorzata Jankowska

SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – Zachód w Szczecinie del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ewy Laskowicz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2019 r. sprawy

K. K.

o odszkodowanie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie, sygn. akt III K 106/11

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 13 maja 2019 r. sygn. akt III Ko 303/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć, 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Maciej Żelazowski SSA Małgorzata Jankowska

Sygn. akt II AKa 165/19

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 marca 2018 roku K. K. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa, na jego rzecz kwoty 30.000 złotych za błędy w czasie interwencji i zatrzymania w dniu 23.01.2011 roku przez funkcjonariuszy (...)w S. w związku z prowadzoną sprawą w sprawie Sądu Okręgowego w Szczecinie o sygn. akt III K 106/11.

Pełnomocnik ustanowiony dla wnioskodawcy na rozprawie dnia 27.03.2019 roku wskazał, że wnioskodawca wnosi o zasądzenie na jego rzecz kwoty 30.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie do sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym w Szczecinie w sprawie o sygn. akt III K 106/11, wskazując jako podstawę art. 552 § 1 k.p.k., następnie w dniu 8 maja 2019 roku przed przesłuchaniem wnioskodawcy wskazał, że żądanie zadośćuczynienia za krzywdę opiera o treść art. 552 § 4 k.p.k.

Na tej samej rozprawie, po przesłuchaniu wnioskodawcy pełnomocnik wskazał, że dochodzona kwota ma stanowić odszkodowanie i wynika z utraty wynagrodzenia, jakie wnioskodawca by uzyskał pracując w Anglii w przeliczeniu na złotówki.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 13 maja 2019 roku rozpoznał sprawę o zadośćuczynienie za niewątpliwe niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie, sygn. akt III K 106/11:

1. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. a contrario wnioszek oddalił,
2. wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa,
2. przyznał adw. M. C. obrońcy z urzędu od Skarbu Państwa kwotę 144,00 (stu czterdziestu czterech) złotych, oraz podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Przedmiotowy wyrok został zaskarżony apelacją pełnomocnika wnioskodawcy.

Pełnomocnik wnioskodawcy zaskarżając ten wyrok w całości zakresie, pkt. I. wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

- zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 30.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od daty uprawomocnienia się wyroku tytułem odszkodowania za niesłuszne zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie sygn. akt III 106/11;
- zasądzenie na rzecz adw. M. C. nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej K. K. w postępowaniu odwoławczym, oświadczając jednocześnie, że koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części;
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżąca zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 552 § 4 k.p.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, że oczywistym jest, iż w sytuacji, kiedy w sprawie, w której stosowane było tymczasowe aresztowanie zapadł wyrok skazujący na karę pozbawienia wolności przewyższającą okres stosowanego środka zapobiegawczego, nie może być mowy o oczywiście niesłusznym stosowaniu tego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, podczas gdy wedle poglądów doktryny treść art. 552 § 4 k.p.k. daje autonomiczną podstawę odszkodowawczą, w której treść ostatecznego prawomocnego orzeczenia nie przesądza o zasadności roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie ;

b) art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażającej się w uznaniu, iż analiza akt sprawy Sądu Okręgowego w Szczecinie o sygn. akt III K 106/11, w której było stosowane tymczasowe aresztowanie, wykazała iż zastosowanie w tej sprawie, a następnie przedłużanie izolacyjnego środka zapobiegawczego było jak najbardziej uzasadnione, podczas gdy w ocenie wnioskodawcy brak było przesłanek do jego zatrzymania oraz stosowania tymczasowego aresztowania;

a w konsekwencji

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, a wyrażający się w ustaleniu, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie K. K. nie było oczywiście niesłuszne;
3. nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy istoty sprawy, wyrażające się w braku zbadania podstawy materialnoprawnej dochodzonego roszczenia o odszkodowanie na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. i rozstrzygnięcie o zadośćuczynieniu,

podczas gdy na rozprawie w dniu 8.05.2019 roku pełnomocnik sprecyzował żądanie wskazując, że dochodzona przez wnioskodawcę kwota 30.000 zł stanowi odszkodowanie.

K. K. w swoich pismach podtrzymał swoje stanowisko tak co do bezpodstawności jego zatrzymania, jak i tymczasowego aresztowania oraz skazania, jak i wskazał ostatecznie, że z tego tytułu należne mu jest zadośćuczynienie jak i odszkodowanie za utratę mieszkania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Wywiedziona apelacja okazała się niezasadna.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd odwoławczy, bacząc na treść wniosku K. K., analizował tak sprawę o przyznanie zadośćuczynienia za niesłuszne skazanie, która była prowadzona pod sygn. III Ko 120/14, a została prawomocnie zakończona 21 października 2014 roku, jak i w treść pism składanych po uprawomocnieniu się wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt III K 106/11 i rozważał, czy w przedmiotowej sprawie nie doszło do zaistnienia przesłanki określonej treścią art. 17 pkt 7 k.p.k., czy nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, co w sytuacji stwierdzenia tej okoliczności winno skutkować uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania w przedmiocie wniosku K. K..

Nie mniej wobec uznania, że pisma wnioskodawcy zawierają też okoliczności wskazujące na to, że K. K. choć zawiera w tych pismach treści będące już przedmiotem rozstrzygnięć, to podnosi i nowe okoliczności jako, że wskazuje, że jego roszczenie jest związane z jego niewątpliwie niesłusznym zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem, a ustanowiony pełnomocnik również podnosząc kolejno modyfikowane żądania wskazał ostatecznie, że podstawą żądania jest § 4 art. 552 k.p.k. a nie paragraf pierwszy tego przepisu.

To też, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nakazywało rozpoznanie przez Sąd Okręgowy wniosku K. K. niezależnie od tego, że skazany zawarł w nim również elementy odnoszące się do niesłusznego (w jego ocenie), skazania. Prawomocność skazania została przesądzona treścią wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt III K 106/11, a kwestia braku podstawy do przyznania skarżącemu odszkodowania czy zadośćuczynienia z racji niesłusznego skazania treścią orzeczenia zapadłego w sprawie o sygn. akt Ko 120/14.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego w zakresie dopuszczalności rozpoznania wniosku będącego obecnie podstawą rozpoznania wynika z podzielenia przez Sąd Apelacyjny, stanowiska tak Sądu Okręgowego, który w istocie znalazł podstawy by ów wniosek rozpoznać, jak i stanowiska zawartego w apelacji, co do tego, że treść art. 552 § 4 k.p.k. stanowi autonomiczną podstawę do dochodzenia tak zadośćuczynienia, jak i odszkodowania za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie.

Podstawą orzeczenia takiego odszkodowania (czy zadośćuczynienia) nie musi być prawomocny wyrok uniewinniający lub prawomocne orzeczenie o umorzeniu postępowania, wydane czy to w postępowaniu przygotowawczym czy sądowym. Zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie poglądy w tej mierze są jednoznaczne jako, że wynikają wprost z brzmienia art. 552 § 4 k.p.k., który stanowi autonomiczną podstawę odszkodowawczą, dlatego treść ostatecznego prawomocnego orzeczenia w sprawie zasadniczej nie przesądza o zasadności roszczenia i odszkodowanie i zadośćuczynienie (patrz komentarz do art. 552 kodeksu postępowania karnego)

Oczywistym jest, że by móc uznać, iż doszło do **niewątpliwego** niesłusznego tymczasowego aresztowania koniecznym jest ustalenie, że tymczasowe aresztowanie stosowane było z obrazą przepisów rozdziału 28 kodeksu postępowania karnego, a w szczególności wbrew treści art. 249,250, 253,257-260 i 263 wskazanego kodeksu.

Niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie może mieć miejsce w sytuacji naruszenia wskazanych powyżej przepisów rozdziału 28 k.p.k., a także w sytuacji wydania prawomocnego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie jakim będzie wyrok uniewinniający, czy umarzający oraz w sytuacji gdy oskarżonemu zostanie przypisana wina, lecz nie zostanie orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności.

Koncentrując się na pierwszej z przyczyn z powodu której może dojść do uznania, iż doszło do niewątpliwego niesłusznego zatrzymania

i tymczasowego aresztowania należy stwierdzić, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Praw Człowieka, jak i stanowiskiem odnoszącym się do wyroku Trybunału z dnia 10.05.2011 roku, nawet w przypadku zaliczenia okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania na poczet kary, Sąd jest obligowany badać, czy wniosek o odszkodowanie

i zadośćuczynienie nie jest jednak zasadny, jako, że fakt zaliczenia tych okresów na poczet kary, nie wyłącza odpowiedzialności Skarbu Państwa.

Nie mniej brak jest podstaw do uznania, że w przedmiotowej sprawie taka odpowiedzialność Skarbu Państwa wobec K. K. zachodzi. Jak bowiem trafnie wskazał Sąd Okręgowy, tak w toku zatrzymania K. K., jak i zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, ale także w toku wydawania i wykonywania kolejnych decyzji w przedmiocie przedłużenia wobec w/w tymczasowego aresztowania, nie doszło do obrazy żadnego z przepisów postępowania odnoszących się tak do zatrzymania, jak i tymczasowego aresztowania jako, że okoliczności jakie wystąpiły wówczas, trafnie przywołane w poszczególnych decyzjach, tak policji, jak i następnie Sądu, nie tylko uprawniały, ale i obligowały ów Sąd do stosowania względem K. K. najpierw zatrzymanego i podejrzanego, a następnie oskarżonego najsurowszego spośród środków zapobiegawczych. Wskazać bowiem należy, że wbrew stanowisku skarżącego, jak i stanowisku K. K. wyrażonym w jego licznych pismach, po przybyciu na miejsce zdarzenia lekarza został stwierdzony zgon jego ojca, a jego stan w sposób oczywisty wskazywał, że doprowadziła do tego osoba, która go pobiła, co w kontekście powyższego, jak i innych dowodów, w tym dowodu z nagrania, nie pozostawiało wątpliwości co do zasadności zatrzymania K. K.. Zwłaszcza, że już wówczas było wiadomym, że nie jest on osobą stale przebywającą w kraju. Również kolejne czynności, w tym te dokonane już z udziałem (wówczas) podejrzanego, świadczące o tym, że przed zdarzeniem będącym przedmiotem sprawy przebywał za granicą, a zarzucono mu czyn o znacznej szkodliwości społecznej, zagrożony surową karą, co do którego istniało duże prawdopodobieństwo jego popełnienia przez K. K., przesądzają o zasadności stanowiska Sądu Okręgowego, że tak zatrzymanie, jak i tymczasowe aresztowanie podejrzanego, było bez wątpliwości trafne i nie doszło do obrazy żadnego z przepisów rozdziału 28 k.p.k..

Tak na postanowienie w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania, jak i przedłużania okresu jego stosowania przysługiwało K. K. prawo do złożenia zażalenia, o czym był pouczany i z prawa tego korzystał, co skutkowało dokonaniem kontroli kolejnych orzeczeń wydanych w przedmiocie tymczasowego aresztowania k 83, k 109, k 240, k 358, k 466-467, k 588-589, k 603 verte, jak też rozpoznawane był wniosek K. K. w przedmiocie uchylecia tymczasowego aresztowania k 518- 519.

W konsekwencji trafne jest stanowisko Sądu Okręgowego, co do braku podstaw do uznania, że tak zatrzymanie, jak i tymczasowe aresztowanie K. K. nosiło cechy niesłusznego i nie sposób uznać, że było niewątpliwie niesłusznym. Świadczy o tym wprost analiza akt sprawy o sygn. III K 106/11, a w szczególności poszczególne dokumenty w tym postanowienia o zastosowaniu, jak i o przedłużeniu okresu stosowania tymczasowego aresztowania. Również ostateczny rezultat sprawy nie daje podstaw do uznania, że zatrzymanie czy tymczasowe aresztowanie nie było niewątpliwie niesłuszne nawet poprzez pryzmat czasu trwania tymczasowego aresztowania, jako, że ten był uzasadniony okolicznościami sprawy. Dlatego nie sposób podzielić stanowiska zawartego w apelacji o obrazie art. 7 k.p.k.. Zasadnie bowiem Sąd Okręgowy ocenił materiał dowodowy mający wpływ na rozstrzygnięcie o zasadności stosowania wobec K. K. tak zatrzymania, jak i tymczasowego aresztowania w sprawie o sygn. III K 106/11 i w tym zakresie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne.

Istnienie wysokiego prawdopodobieństwa popełnienia przez podejrzanego przestępstwa o znacznym stopniu szkodliwości, zagrożonego surową karą, nakazywało zastosowanie, jak i dalsze stosowanie względem K. K. tymczasowego aresztowania jako, że żadne inne środki zapobiegawcze nie byłyby w stanie zabezpieczyć prawidłowego toku postępowania na żadnym z jego etapów. Tak znajomość osób mających być przesłuchanymi, obiektywnie uzasadniała obawę matactwa, a wcześniejszy fakt przebywania K. K. poza Polską uzasadniał obawę ukrycia się,

potęgowaną jeszcze grożącą mu surową karą, która to przesłanka już ze swej istoty stanowiła samodzielną przesłankę stosowania tymczasowego aresztowania.

W konsekwencji trafnej oceny okoliczności jakie wystąpiły w sprawie nie sposób podzielić stanowiska skarżącej w zakresie obrazy art. 7 k.p.k. jak i zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, nawet jeśli Sąd owej oceny dokonał również poprzez pryzmat zapadłego względem wnioskodawcy wyroku skazującego go na bezwzględną karę pozbawienia wolności przewyższającą znacznie okres tymczasowego aresztowania. Domaganie się przez K. K. przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie zasadności przypisania mu sprawstwa i winy w sprawie o sygn. akt III K 106/11 jest nieuprawnione z racji faktu, że w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie, Sąd nie jest uprawniony do rozstrzygania w przedmiocie trafności prawomocnego orzeczenia skazującego. W świetle analizy pism złożonych przez K. K. nie sposób uznać by składał wnioski dowodowe w tym zakresie przed Sądem I instancji. Można jedynie stwierdzić, że w pismach tych kwestionował trafność oceny zeznań owych świadków dokonanej w sprawie III K106/11 i domagał się ich ukarania. Takie żądanie K. K. złożone w niniejszej sprawie nie mogły wpłynąć na przebieg prowadzonego postępowania. Skoro Sąd Okręgowy po dokonaniu prawidłowej oceny dowodów dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych to nie sposób też podzielić zarzutu obrazy art. 552 § 4 k.p.k. nawet jeśli Sąd Okręgowy wyraził w treści uzasadnienia pogląd, że skoro w sprawie doszło do skazania na karę pozbawienia wolności przewyższającą okres stosowanego środka zapobiegawczego, nie może być mowy o oczywistym niesłusznym stosowaniu tego środka. Nie mniej Sąd Okręgowy wskazał na to w kontekście analizy akt sprawy o sygn. III K 106/11 i odniósł się nie tylko do faktu skazania wnioskodawcy na karę 15 lat więzienia, ale też do istnienia w czasie wydawania decyzji w przedmiocie tymczasowego aresztowania, tak przesłanek ogólnych, jak i szczególnych stosowania środka zapobiegawczego wskazanych w treści postanowienia SR w Gryfinie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, jak i (co wynika z akt tej sprawy) przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k., która pozostawała aktualna przez cały okres tymczasowego aresztowania K. K.. Sądy każdorazowo przedłużające tymczasowe aresztowania w ramach prowadzonego postępowania, miały na względzie zarówno to, że nie ustała przesłanka ogólna, jak i to, że przesłanki szczególne się nie zdezaktualizowały. Prawidłowość sprawnie toczącego się postępowania najpierw przygotowawczego, a następnie sądowego nie mogła zostać zapewniona poprzez stosowanie innych środków zapobiegawczych, w szczególności środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym. Nie sposób też uznać, że wobec K. K. stosowane były nieuprawnione środki przymusu.

Odnosząc się do zarzutu nierozpoznania istoty sprawy, Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, że fakt, że Sąd Okręgowy wskazał, że oddała w oparciu o treść art. 552 § 4 k.p.k. a contrario wnioszek, a w części wstępnej, jak i w uzasadnieniu odniósł to do zadośćuczynienia, nie oznacza, że Sąd nie rozpoznał istoty sprawy.

Nawet gdyby przyjąć, że doszło do skutecznej zmiany roszczenia z zadośćuczynienie na odszkodowanie i przyjęcia, że art. 193 § 3 k.p.c. nie miał zastosowania, to nie sposób uznać za skarżącą, że Sąd nie rozpoznał istoty sprawy. To, że nie wskazał, że oddała wnioszek o odszkodowanie, czy nie przeprowadził dowodów na okoliczności związane z tym jakie koszty utrzymania poniósł by wnioskodawca w związku z koniecznością utrzymania się w Wielkiej Brytanii, w czasie gdy tam zarobkował, nie daje podstaw do formułowania takiego zarzutu.

Trzeba bowiem mieć na uwadze, że pomimo nie odniesienia się do zmienionego żądania, nie można mówić o nierozpoznaniu istoty sprawy. Pojęcie nierozpoznania istoty sprawy o jakim mowa w art. 386 § 4 k.p.c. oznacza brak merytorycznego rozpoznania zgłoszonych w sprawie roszczeń tzn. zaniechania przez Sąd I instancji rozpoznania materialnej podstawy żądania. Pojęcie istoty sprawy dotyczy więc jej aspektu materialnego i w tej płaszczyźnie należy ocenić zarzut jego nierozpoznania. Należało by więc stwierdzić, że Sąd pozostawił poza swoją oceną okoliczności faktyczne stanowiące przesłankę zastosowania prawa materialnego. Jak wynika z treści orzeczenia SN z dnia 26 listopada 2012 roku (sygn. akt III SZ 3/12, lex nr 1232797) nie rozpoznanie istoty sprawy zachodzi gdy sąd I instancji:

1. rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy,
2. zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania,

3. pominął całkowicie merytoryczne zarzuty podniesione przez stronę,
4. rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej, niż zgłoszona w pozwie, nie uwzględnił wszystkich zarzutów dotyczących kwestii faktycznych czy prawnych.

W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Zważyć bowiem należy, że w przedmiotowej sprawie podstawą dochodzenia roszczenia jest art. 552 § 4 k.p.k., a zgodnie z jego treścią tak zadośćuczynienie, jak i odszkodowanie może być dochodzone jedynie w sytuacji **gdy dojdzie do niewątpliwego niesłusznego zatrzymania i tymczasowego aresztowania**. Tak więc dopiero ziszczenie się tej przesłanki determinuje możliwość dochodzenia roszczenia w oparciu o ten przepis i to niezależnie od tego czy tym roszczeniem będzie odszkodowanie czy zadośćuczynienie.

Sąd Okręgowy pomimo tego, że nie wskazał, że oddała wniosek o odszkodowania, oddał wniosek oparty o art. 552 § 4 k.p.k., rozpoznał więc istotę sprawy jako, że przeprowadził postępowania w zasadniczej kwestii odnoszącej się do podstawy faktycznej żądania wnioskodawcy tj. kwestii tego czy doszło do niewątpliwego niesłusznego zatrzymania i tymczasowego aresztowania. Przesądzenie owej kwestii i uznanie, że w przedmiotowej sprawie do takiego niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i aresztowania o jakim mowa w treści art. 552 § 4 k.p.k. nie doszło, świadczy o tym, że już na tym etapie Sąd Okręgowy rozstrzygnął o istocie sprawy.

Z tego też względu dostrzegając, iż Sąd Okręgowy w części wstępnej wyroku wskazał, że odnosi się do wniosku o zadośćuczynienie, choć pełnomocnik po wysłuchaniu wnioskodawcy wskazał, że wnosi o odszkodowanie nie ma wpływu na zasadność wydanego orzeczenia jako, że niezależnie od tego czego domaga się K. K.. Z treści jego ostatniego pisma z dnia 13 listopada 2019 roku należało by wnosić, że kwoty 30.000 złotych dochodził jednak jako należnej mu z tytułu zadośćuczynienia

(k 149), a nie z tytułu odszkodowania, a kwoty z tytułu odszkodowania oczekiwałyby w związku z utraceniem lokalu mieszkalnego, czego uprzednio nie podnosił, odnosząc swoje żądanie uprzednio do utraty zarobków, które w istocie jak wynika już z jego oświadczeń składanych w toku prowadzonego postępowania w sprawie o sygn. akt III K 106/11 (k 55 verte), przeznaczał na swoje bieżące utrzymanie.

Żadne z żądań opartych o art. 552 § 4 k.p.k. nie jest zasadne jako, że nie ziszcza się przesłanka umożliwiająca ich dochodzenie określona w treści powołanego wyżej przepisu jako, że nie doszło do niewątpliwie niesłusznego zatrzymania i tymczasowego aresztowania K. K..

Z tych względów brak było podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji.

Zgodnie z treścią art. 437 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy nie znajdując podstaw do zmiany, jak i uchylenia zaskarżonego orzeczenia na podstawie wskazanego przepisu utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy, mając też na uwadze brzmienie zdania drugiego § 2 art. 437 k.p.k..

Zważyć przy tym należy, że przepisy postępowania cywilnego zgodnie z treścią art. 558 k.p.k. w sprawach o odszkodowanie stosuje się tylko w kwestiach nieuregulowanych.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Maciej Żelazowski SSA Małgorzata Jankowska